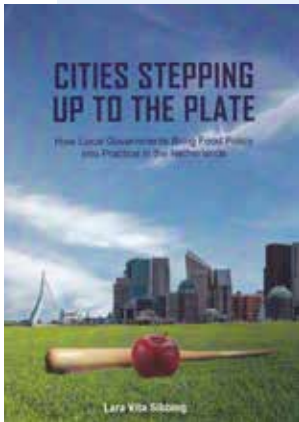

Voedselbeleid

Voedsel vormt, misschien nog wel meer dan de openbare ruimte, een onmisbaar onderdeel van ons bestaan. En dus is er voedselbeleid. Hoewel... specifiek voedselbeleid in de volle breedte is niet iets wat je vaak tegenkomt.

Dankzij promotieonderzoek aan de WUR van Lara Vita Sibbing komt daar mogelijk verandering in.

Met de titel van het proefschrift, *Cities stepping up to the plate*, wordt al direct de positie van voedselbeleid weergegeven. *Stepping up to the plate*, een term afkomstig uit de honkbalwereld, kan vertaald worden als 'de sprong wagen'. Ofwel: lokale overheden zouden zich er eens toe moeten zetten om samenhangend voedselbeleid te ontwikkelen. Het gaat bij dat beleid om voldoende voedsel, gezond, met grote leveringszekerheid, van goede kwaliteit, gevarieerd en duurzaam (bij voorkeur lokaal) geproduceerd.

Hoewel veel van dat beleid betrekking heeft op wat er op akkers en in voedsel fabrieken gebeurt, zijn er toch zeker ook raakvlakken met de openbare ruimte. Bijvoorbeeld het bedrijven van stadslandbouw, inzetten op lokaal geproduceerd voedsel (onder meer door het zelf in te kopen als gemeente), pluiktuinen en fruitbo-

men in de openbare ruimte. Maar ook indirect: door het milieubeslag dat de landbouwsector legt op onze ruimte (met name stikstof), kunnen andere activiteiten in het gedrang komen, waaronder woningbouw. Verduurzamen van de productie zorgt daarom voor een (openbare) ruimte die meer in balans is en meer kansen biedt. En wat te denken van zogeheten *food deserts* ofwel voedselwoestijnen? Dat zijn gebieden waar het moeilijk is om aan gezond voedsel te komen. Vaak zijn het stadswijken met een sociaaleconomisch kwetsbare bevolking. Toegegeven, om daar wat aan te doen is de gereedschapskist van de openbare ruimte karig gevuld - educatie is de sleutel. Maar toch, met een mooie 'pluktuinoase' middenin een voedselwoestijn kun je toch wat in beweging zetten.

Zoals gezegd is voedselbeleid een vrij onontgonnen terrein. Toch zijn er wel enkele interessante initiatieven. Zo is er het Milan Urban Food Policy Pact (MUFP), waarbij op initiatief van de stad Milaan inmiddels 200 steden wereldwijd zijn aangesloten om werk te maken van voedselbeleid. En in Nederland is er de City Deal Voedsel met tal van inspirerende voorbeelden. Vermeldenswaard is ook de gemeente Ede, die in 2015 de Visie Food! uitbracht. Het is tot op heden de meest serieuze poging om voedselbeleid in de volle breedte te omarmen. Dat Ede in de Food Valley ligt, het belangrijkste voedselcluster van Europa, zal daar ongetwijfeld mee te maken hebben.

De auteur pleit ervoor om met 'discursief institutionalisme' voedselbeleid meer gestalte te geven, meer integraal te maken. Het komt erop neer dat beleid cyclisch wordt geëvalueerd door een keur aan partijen, wat weer resulteert in nieuwe beleidsuitgangspunten, enzovoort. Dit alles moet tot institutionalisering leiden, waarmee wordt voorkomen dat initiatieven nauwelijks onderlinge samenhang kennen.

'Cities stepping up to the plate' is, om maar in voedseltermen te blijven, zware kost. Dat het een Engelstalige publicatie is helpt niet mee, en het academische karakter zorgt ervoor dat het vaak tamelijk abstract blijft. Toch zouden professionals in de openbare ruimte die met dit onderwerp kennis willen maken deze publicatie eens moeten doornemen. En vervolgens eens kijken wat de City Deal Voedsel en het MUFP te bieden hebben. Het lukt dan vast om in de eigen werkpraktijk mooie kansen te ontdekken. En vooral: om ze aan elkaar te rijgen tot samenhangend beleid dat de losse initiatieven versterkt.

Titel: *Cities stepping up to the plate; How local Governments Bring Food Policy into Practice in the Netherlands*
Auteur: Lara Vita Sibbing (proefschrift, WUR)

Uitgave van: Wageningen University, Wageningen, the Netherlands (2021), 222 pagina's, download beschikbaar
ISBN: 978-94-6395-926-1